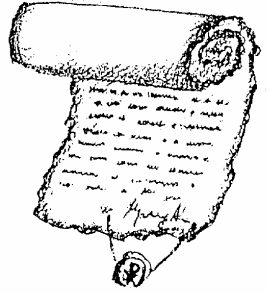

Hírlevél

A NAGYTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
BELSŐ LAPJA

1997.november 30. Advent 1. vasárnapja

V. évfolyam 3. szám

A D V E N T

Úrjövét ideje közeleg. Az egyházi év kezdetén ünnepeljük a megtestesült Isten érkezését. Az előkészületnek megvan a hagyományos menete, minden évben ismétlődő mozzanatai. Ez az idő a bűnbánat ideje, a lelkiismeretvizsgálaté, bűnvallásé. Gyerekek és felnőttek egyaránt törekszenek a jócselekedetek, a szeretet, gyakorlására. Hajnali roráték, ünnepélyes gyertyagyújtások teszik széppé és egyre feszültebbé a várakozás idejét.

Mégis . . . ahogy az évek múlnak, és az adventi készülődés mindig a megszokott módon telik el, aggódva kérdezzük, nem vált-e túl gépiessé, amit teszünk. Arra érzünk ösztönzést, hogy mindig valami újat produkáljunk, az advent egyre "sikeresebb" legyen számunkra, esetleg mérhetően, évről-évre bővebb legyen a kegyelem áradása. Szóval az ember manapság teljesítmény- és sikerorientált még az Isten színe előtt is.

Az eddigiek cáfolataként hadd meséljem el most egy élményemet:

Néhány éve a hitoktatóképzőn megszerveztük, hogy a karácsonyt a Szentföldön ünnepeljük. A lelki vezetésre kedves tanárunkat, Lukács László atyát kértük fel. Az utazást komoly munka előzte meg, én voltam az összekötő az utazási iroda és zarándok csoportunk között. Az advent viharosan telt el, elégedetlen voltam: az utazást előkészítettem, de magamat belülről minden igyekezet ellenére elkészületlennek éreztem.

Elutaztunk. Nyüzsgő, színes világba érkezünk, ahol arabok, zsidók, örmények, mohamedánok és keresztények színes kavalkádja fogadott. Pokoli zaj volt mindenhol, sehol egy kis csend, ahol imádkozni, elmélkedni lehet. Lehet így találkozni az Úrral? Kezdtém félni, igazuk lesz azoknak, akik így figyelmeztettek: csalódní fogsz! És mégis . . . Miközben ádázul harcoltunk azért, hogy magunkban csendet teremtsünk és fogadhasuk a kis Jézust, egyszer csak apró és nagyobb csodákra lettünk, lettem figyelmes:

- arab szállodánk pincére meglátta kezemben a zsolozsmát, tört angolsággal kért tőlem egy szentképet, és adott egyet emlékül (arab keresztény volt).

- Jézus keresztútjának színhelye, a Via Dolorosa a lármás arab negyedben van, ahol a kereskedők ajánlják portékáikat, túlkiabálva az utcai zenét, mégis . . . mikor mi jártunk keresztutat a Via Dolorosán, Jézus lábanyomán lépkedve nem hallottuk a zajt, csak Őt láttuk, Őt kísértük megrendülten.

- Betlehem túlnyomóan arab város, géppuskás katonák őrizték a rendet. Hurka- és kolbászszűtés szaga terjengett mindenhol, a keresztény zarándokokon kívül láthatóan mindenkinek "jó buli" volt december 24-e este. Áhítatnak nyomát sem tapasztaltuk. Mivel az utazási iroda szentestére nem tudott misét biztosítani Betlehemben, Lukács atya körbejárta a teret, hogy valahol legalább egy csendes sarkot találjon saját kis éjféli misénk számára. Elég elhagyatottnak, reményvesztettnek éreztük magunkat. . . . aztán befogadtak bennünket: egy kegytárgy bolt raktárában volt a szentmisénk, velünk imádkozott a kereskedő egész családja. Isten áldja meg őket!

Hát ez jutott eszembe az adventi készülődésről.

Kívánom, hogy buzgó igyekezetünk ne váljon görcsössé, ádá küzdelemmé a mindennapokkal. Adjunk inkább teret a kegyelemnek. Barátainknak pedig, akik féltettek a csalódástól, ezennel üzenem: A kegyelem akkor is árad, ha ez Téged nem érdekel, akkor is, ha védekezel, tiltakozol ellene. Fogadjuk hálával és örömmel.

A TARTALOMBÓL

Lelkigyakorlat - Nagyborzsöny	2.
Egyházközségi nap	3.
Zarándoklat Kárpátaljára	4.
Könyvtári ajánló	5.
Mi újság a szomszédban	5.
Piroska és Farkas	6.

Itt és most

Amikor azt gondoltam
hogy végképp
egyedül állok a sötétségben,
akkor felragyogott
egy csillag az égen
és vezetett-vezetett
ugyanúgy és ugyanoda
mint annakidején
a királyokat.

És akkor én is
leborultam örömben
ugyanúgy,
mint annakidején ők.
És én is Rátaláltam
itt és most,
mint ők
ott és akkor.

S.E.

K.G.

LELKIGYAKORLAT = "Csendet, rendet, helyet akarok teremteni magamban"

Augusztus 21-24. között Szeibert András vezette maroknyi csapat Obbágy László lelkigyakorlatán vett részt a festői szépségű Nagybörzsöny faluban. Kimenekültünk a fővárosból – ahogy az első remeték tették –, hogy a hegyekre emeljük szemeinket, mert onnan jön a segítség.

Az Istenre való fokozott odafigyelés hitünket erősítette. Rádöbbsentünk a magunk kicsinységére, Isten nagyságára, az Ő végtelen szeretetére. (A szeretet szó lényege, hogy nem mi szeretjük Istent, hanem Ő szeret minket. A hegyibeszéd is erről szól. Az új törvény a szeretet: a kegyelem és a szabadság törvénye.) Az Istennek az ember a "gyengéje", ezért Jézus Krisztusban együtt van velünk. Isten átjön az emberhez, és ez már a karácsony titka: Isten életet lehel önmaga által a kis Jézusba értünk. Mindig Isten a kezdeményező, minden Isten ajándéka, nem a mi érdemünk. Egyetlen igazi függetlenség az Istentől való függőség. Jézus Krisztusban lévő szabadságunk a legnagyobb ajándékunk.

E gondolatok jegyében imádkoztunk együtt az esti szentmiséken, hol magunkban, hol a falubeliekkel együtt, meghitt gyertyafénynél. A közös kirándulások, a tábortűz melletti anekdoták, énekek egygyé kovácsoltak bennünket. A közös étkezéseket nemcsak finomságuk miatt vártuk, hanem egy új ima szépségéért is. Kérjük fogadják szeretettel mindazok, akik nem lehettek akkor velünk!

Étkezés előtti ima:

Áldott legyen az irgalmas Úr!
Kezdetől fogva Ő táplál minket, Ő ad eledelt minden élőnek.
Töltse el szívünket örömmel, derűvel.
Juttasson mindabból, amire szükségünk van,
és engedje, hogy bővelkedjünk jó cselekedetekben.
A mi Urunk, Jézus Krisztus által.
Amen.

Étkezés utáni ima:

Hálát adunk neked mennyei Atyánk a szent Föltámadásért,
amelyet fiad, Jézus Krisztus által adtál hírül nekünk.
Amint ez a kenyér asztalunkon egygyé lett a távoli mezők
szerteszórt gabonájából, úgy legyen egygyé a Te országodban
a Te egyházad a Föld minden határáról, amelyet a
béke és a szeretet kormányoz
Mindörökké Jézus Krisztus által a Szentlélekben.
Amen.

/ M. M. /

" Eljött a nap, amit várva vártunk.
Az égen csillagfény ragyog.
Jézuska fáját, im elhozták
A halkán szálló angyalok.

Köszönjük neked édes Jézus, hogy
a szíved minket úgy szeret.
Az angyalok karával dicsérik
mi is szent neved.

Ha elmúlik majd a karácsony,
Te akkor is maradj velünk !
Míg élünk, ezt a kis családot
ó tartsd meg, ó szeresd
Istenünk ! "

Amen

Az 1997. évi november 15-én megtartott egyházközségi napról

Egyházközségi napunk mottóját Lukács evangéliumából merítettük: "...mindenütt tanított, így tette meg az utat egészen Jeruzsálemig." Ezzel akartuk kifejezni, hogy ezen a napon főleg a hitoktatással szeretnénk foglalkozni, ezt szeretnénk a középpontba állítani. Ennek jegyében építettük fel a napirendünket is.

A plébános úr bevezető szavai után a 3 hitoktató: Kálmán Gabriella, Hámosi Gyuláné Margit és Bálint Ilona mutatkozott be, röviden vázolta eddigi életüket, hitoktatás iránti elkötelezettségüket és jövőbeni elképzeléseiket. Ezután rövid beszámoló következett az év végéig előttünk álló feladatokról, programokról. Erről a Hírlevél hátulso részében adunk hírt, lelkes olvasóink számára. Az ismertetés után vendég előadóink következtek Máriaremetéről. Rochlitz Tibor és felesége Zsuzsanna 4 gyermek szülei, akik egy kápolnához tartozó közösség hitoktatását is végzik. Itt 14 csoportban mintegy 70 nagycsalád gyermekeinek az oktatása folyik. Meséltek nekünk arról, hogy kb. 15 évvel ezelőtt hogyan kezdődött el a közösség kiépülése Waigand Józsi bácsi körül, és sok tanulsággal szolgált, hogy hogyan élték túl papjuk halálát, hogyan működtetik a közösség életét, milyen módszereket vetnek be a hitoktatásban, vagy éppen a gyerekeknél a misék megszerettetésében.

Ezután a kiscsoportos beszélgetések következtek, majd a közös szeretetlakoma. A napot záró mise előtt volt még fenn az oratóriumban a közös beszélgetés, ahol a kiscsoportos beszélgetéseken elhangzottakat is ismertették a beszélgetésvezetők.

Most azon témák felsorolása következik, amelyek az egyházközségi napon felmerültek, amelyeket alaposabban, vagy kevésbé alaposan megbeszéltünk:

- Fájdalmas, hogy kevesen jelentek meg egy olyan találkozón, ahol közös dolgainkról beszélgetünk, ahol bizonyos értelemben az egyházközség jövője a tét. Ebből a szempontból különösen fájdalmas, hogy a képviselőtestületből is oly sokan hiányoztak. Ez a téma kapcsolódik két másik felvetéshez is.

Az egyik az a téma, hogy hogyan lehet az életünket úgy megszervezni, hogy ne legyenek dolgozók illetve csak résztvevők, mindenkinek legyen meg a maga feladata. A csak résztvevők óhatatlanul kicsit kívülről maradnak, és ez nekik sem jó. Akkor érzi magát mindenki otthon egy helyen, ha ott megvan az a feladatkör, amelyben ő tudja a közösséget szolgálni.

A másik ezzel kapcsolatban felvetett téma, hogy hogyan lehet a templomba nem járó, vagy csak laza kapcsolatot tartó hittanosok szüleit megszólítani. Erre az az ötlet hangzott el, hogy havonta, vagy két havonta egy klubdelutánszerű beszélgetéseket lehetne szervezni családdal, házassággal, gyermekneveléssel témakörökben, amely témák valószínűleg mindenkit érdekelhetnek vallásos elkötelezettségtől függetlenül.

- A karitászmunkák köré. Alapvetően mindenki elégedett azzal az eredménnyel, amelyet már idáig is elértünk. A javaslatok inkább a jobbítás irányába terelődtek. A rászorulókhöz való eljutás finomítása: pl.: az Önkormányzatnak, vagy a Máltai Szeretetszolgálatnak is lehet listája olyan rászorultakról, akikről mi még nem tudunk. A megszólítások kényes kérdéséről is beszéltünk: ne

legyen se méltóságban sértő, se erőszakos, akiket segítünk, azok is segíthetnek például új nevek adásával, hiszen a legjobb megszólítás, ha ismeretségen keresztül történik. Az Idősek Otthonának a falára a 23-i programokra a meghívót már legalább 2 héttel korábban ki kellene tennünk, hogy ne csak aznap délelőtt tudják meg a szeretetsomagból az időpontot.

- Többen félreértésben voltak, miszerint a péntek esti hittanok nemcsak a fiatal házasoknak szólnak, hanem minden felnőtt számára nyitottak. Ugyanígy felmerült, hogy az egyéb közösségi összejövetelek sincsenek eléggé propagálva.

- Felmerült annak az igénye, hogy a templom adventi koszorúja ne az oldaloltagon, hanem az eredeti helyén legyen ismét.

- A hittanosok alacsony száma, a közeledő diaszpóra korszakra való felkészülés, és egyéb okok miatt szükséges lenne a közelünkben lévő egyházközségekkel való komolyabb összefogás. Ez elsősorban a barossiakkal történhet, ahol jó gyakorlatnak tartottuk az évi kétszeri közös kirándulásokat, vetélkedőket. Esetleg plébániák között is lehet játszani az előadók által említett meghívogatójátékokat.

- Felmerült annak az igénye, hogy hirdetőtábla ne csak a templom előterében (ahol csak a hétfégi misék alatt tekinthető meg), hanem valahol másutt is legyen.

- Problémaként hangzott el a könyvtár alacsony látogatottsága. Ezzel kapcsolatosan a két délelőtti vasárnapi mise közötti nyitvatartási időpont volt a javaslat.

- Igény volt, hogy az egyházközségi programokról viszonylag hamar, például negyed évre előre értesüljenek a hívek.

- Ötleként hangzott el, hogy egy valamilyen imaláncot szervezhetnénk plébánián belül különböző szándékokra, például a fiatalokért. A plébános úr felhívta a figyelmet, hogy erre a hétköznapi misék is rendelkezésre állnak.

- Fiatalok felvállalták, hogy a december 24-én délelőtt házaknál történő betlehemezést megszervezik, kérdés, hogy lesz-e hozzá elegendő gyerek.

Újdonság volt a korábbi egyházközségi napokhoz viszonyítva, hogy viszonylag aktív éneklés folyt. Ehhez a vendégelőadók is segítséget nyújtottak, de meg kell említenünk Juhász Lajost, aki ezt a részt szervezte meg, és hosszú távon lehet ennek a felelőse. Köszönet a munkájáért.

Öröm volt érezni, hogy azon emberek, akik eljöttek mennyire egy húron pendültek abban az értelemben, hogy kifejezetten érdeklődtek közös ügyeink iránt, és mindenkiben megvolt a szándék a valamit tenni irányába. Ezt a plébános úr is megérezte, mert a misén a szentbeszédben utalt arra, hogy akkor van értelme igazán eljönni az egyházközségi napra, ha azzal az érzéssel történik, hogy mi az, amit én tenni tudok, és ha valamit tenni is akarok.

Köszönet mindazoknak, akik konkrét munkájukkal járultak hozzá a nap megrendezéséhez.

Szeibert András

Beszámoló Kárpátalján tett látogatásunkról

Szeptember 5-én egyházközségünkben többen nagy útra indulunk, a mai Ukrajna területén lévő Kárpátaljára. Az utat Munkácsy Lajosné, Marika szervezte nagy körültekintéssel, óriási erőfeszítéssel és áldozatokkal. Köszönet érte.

Az útra elkísért bennünket plébánosunk is, jelenléte nagyban hozzájárult az út zarándoklat jellegéhez. A résztvevők nemcsak nagytényiek voltak, hanem több más helyről is érkeztek, mint például Vácról, Krisztinavárosból, stb. Így az út egy igazi egyházközségek közötti, vagy másképpen "interegyházközségi" vállalkozás volt. A szervezés elején még azt hittük, hogy a busz, amelyet béreltünk nem fog megtelni. A végén, az utolsó 1-2 napon, már vissza is kellett utasítani a jelentkezőket. Ha hamarabb jelentkeztünk volna, többen mehettünk volna Tétényből.

A határig vonattal utaztunk, ott várt ránk a busz, amellyel a határon volt egy kis probléma, mivel nem volt meg a határátlépéshez szükséges papírja. Ezt a Határőrség Országos Parancsnokságával, a Vám és Pénzügyőrség Országos Parancsnokságával, az Ipari és Kereskedelmi Minisztériummal, és egyéb állami szervekkel (egyesekek szerint a Horn Gyulával nem) történt néhány óras péntek délutáni telefonbeszélgetés útján Munkácsy Lajosné, (Marika) könnyedén elrendezte oly módon, hogy valamelyik szervtől végül is faxon megérkezett a parancsolat, hogy bennünket most az egyszer, kivételesen és utoljára engedjenek át. Kárpátalja Árpád vezér óta a század elejéig szinte mindvégig magyar terület volt. Valamennyi várát a magyarok építették, ezek közül csatában sem Munkács, sem Huszt soha nem esett el. Népek és vallások együttélése jellemezte mindvégig. Az őslakos népek a ruszinok, románok, szlovákok és magyarok mellett az ukránok és oroszok csak az elmúlt 50 évben telepedtek meg. Eddig Kárpátalján nem is nyertek tömegbázist szélsőséges ukrán pártok.

Nagy hagyományai vannak a római katolikus, a református, valamint a görög katolikus vallásoknak. Legjobban ez utóbbi volt

elnyomva, tulajdonképpen a teljes tiltás állapotában volt 7 évvel ezelőttig.

Nagyszőlősön vendéglátónk Papp Tihamér fogadott. Ő ferences szerzetes, nagyszőlősi plébános. Otlétünk ideje alatt meg tapasztaltuk, hogy milyen nagy a tekintélyük a ferenceseknek Kárpátalján. A péntek esti mise után a helyiek szétszöttek bennünket, és mindenki elindulhatott vendéglátójával, a helyi befogadó családhoz vacsorára, ismerkedésre. Az igazi ismerkedésre vasárnap délután kerülhetett azonban csak sor, mivel addig a zsúfolt program miatt leginkább csak az alváásra maradt idő vendéglátóinknál.

Jelen sorok írója családjával nem Nagyszőlősön, hanem Tiszaújhelyen, a görög katolikus parókián lakott. Itt Orosz István parókus, feleségével Obbágy Ritával és gyermekeivel fogadott. Már péntek este is egy kis meglepetéssel fogadtak, mert a Halászsok közösség kis ünnepségén vehettünk részt, és ismerhettük meg alaposabban az 5 falura kiterjedő evangelizáló és apostolkodó munkájukat. Mind vendéglátóinkat, mind a Halászsok közösségét a HÁLÓ mozgalmon keresztül ismertük meg, és nagy öröm volt látni fejlődésüket.

Szombat délelőtt **Munkács**on Majnek Antal segédpüspök úr fogadott bennünket. Ő volt ki-nevezéséig a ferences misszió vezetője. Ezen a délelőttön itt ösz-szejött Kárpátalja szinte valamennyi papja, hitoktatója, hiszen délelőtt 10 órakor kezdődött a Veni Sancte, a hittani év kezdetének alkalmából. Több ismerőssel is találkoztunk, de pont a nagy nyüzsgés miatt túl sok idő nem maradt ránk. De ezért a kevésért is hálásak voltunk, és megértettük, hogy saját életük megszervezése az ő állapotbeli kötelességük.

A vár megtekintése következett. Jobb állapotban volt, mint amikor 3 évvel ezelőtt láttam. A vár középső szintjének udvarán egy szobrászművész találkozó volt, így ha csak néhány percig is, de a szemünk előtt készültek a műalkotások. Nagy élményt jelentett az egyik művésszel való beszélgetés, aki a szobrát azokért ajánlotta fel, akik bárhova tartoztak is, de háborúban haltak meg, akiket ezért valakik

otthon megsirattak. A szobrászok több nemzet fiaiból kerültek ki. A várba belépni mindig felemelő érzés: Zrínyi Ilona, a Rákócziak, történelmünk dicső és szomorú eseményei jutnak az eszünkbe. Munkácson a Rákóczi ház kívülről történő megtekintése érdemel még említést.

A **Vereckei hágó** irányába indulunk, amit hosszú, rossz utakon, de gyönyörű környezetben tettünk meg. A hivatalos szervek valamennyi hágóhoz ukrán emlékművet emeltek, amelyek a magyarok által meggyilkolt ukrán hősök emlékének szólnak. Ez a Vereckei hágónál sem hiányzott. Megtekintettük azonban azt a félbemaradt emlékművet, amelyet a magyarok építettek volna a milicentenárium alkalmából, és amelynek az építését az ukrán hatóságok végül is megakadályozták. Az emlékmű nemcsak a félbemaradottság, hanem a bontás állapotát is mutatja. Ez nem akadályozott meg bennünket azonban abban, hogy szent dalainkat könnyes szemmel, a csonka emlékművet körbeállva elénekeljük, elimádkozzuk.

A hágónál éppen otlétünkön egy másik történelmi esemény is lezajlott, ugyanis egy kommunista emlékmű tetejéről éppen akkor verték le meglehetősen brutálisan a Lenin fejet. Az eseményt jelen sorok írójánál fénykép bizonyítja.

Vasárnap délelőtt először Nagyszőlőssel ismerkedtünk egy kicsit. A Perényi kastélyról, a ház gazdájáról kimerítőbben is hallottunk. Ezután Huszt felé indultunk. Itt kell egy kicsit említést tenni a tájról. Kárpátalja egy mintegy 50-70 km átmérőjű síkság, körülölelve a Kárpátok északkeleti csücske által. A síkságot is halmok,ombok, hegyek teszik változatossá. A terület sűrűn szabdaltságot, kisebb-nagyobb gyorsvízű folyókkal, amelyek közül a legnagyobb a Tisza. A folyók felett lengő hidak feszülnek, amelyek közül egyet a bátrabbak ki is próbáltak. Valóban vakmerőség kellett ahhoz hogy egyszerre 6-an rámenjenek, mert egy helybéli csöndesen megjegyezte, hogy ezek csak egyszemélyesek.

A hegyek között általánossá válnak a faházak, amelyek az emberben azt az érzést keltik, mintha skanzenben járna. A teljesen fából

vagy terméskő alappal készített, fehér, barna és kék színekkel: díszített épületek: igazán mesebeli néha.

Husznak romvára: Még romosabb mint 3 éve, alig lehet benne közlekedni a gáztól. A falakról letekintve megértettük miért volt olyan fontos stratégiaiilag: be lehetett messze látni a vidéket, ahol korábban több kereskedelmi útvonal is elhaladt. A falak még így romos állapotukban is fenségesek, lenyűgözőek, árulkodnak a hajdani erőről. Persze egy, csak egy legény volt talpon a várban, aki ama híres versszakot el tudta a számunkra szavalni. (A gyengébbek kedvéért a plébános úr.)

Visszafelé a szőlőjéről híressé vált Fekete hegy mellett vezetett el az utunk a nagyszülősi Tisza parthoz.

A többség kavicsot gyűjtött emlékebe, de mivel az idő jó volt, egyesek (pontosan ketten) meg is fürödtek a Tiszában. ezek között volt a társaság legifjabb tagja is.

A két napon Riskó Mariann kalauzolt bennünket végig. Többünk számára a személye óriási élményt jelentett. Felkészültsége, tudása, kedvessége teljes mértékben meghatározta a hangulatunkat. Nélküle holt tájon utaztunk volna. Vele megelevenedtek a források, a dombok, az épületek történetet és múltat kaptak. Mindennek, ami mellett elmentünk, - legyen az egy furcsa színű domb, forrás, vagy a munkácsi vár kútja, - volt egy legendája, amelyet Mariann mind ismert! Köszönjük!

Hétfőn délelőtt, már hazafelé tartva **Beregszászt** tekintettük meg. A

város, a templom, a Petőfi szobor, mind megmaradnak emlékeztünkben. A határon visszafelé már gond nélkül átjutottunk hála Istennek.

Volt közöttünk olyan, aki az utunkat nem tudta hová tenni. "Ez most turistaút, vagy zarándoklat?" kérdezte. Én ezt a következőképpen fogom fel: aki csak turistaútra számított, az ezt megkapta, sőt még többet is, aki csak zarándoklatra számított, az e mellé kapott egy turistautat is. Lehetőség volt a kapcsolatteremtésre is. Mindez Munkácsy Lajosné, (Marika) nagyszerű munkáját dicséri, köszönet érte még egyszer.

Szeibert András

"Verba volant, scripta manent!" / A szó elrepül, az írás megmarad!/"

Nagy igazságot tartalmaz e latin közmondás, mert valójában az írás megmarad. Megmarad, mert akik az írás művelői - írók és költők - nekünk, olvasóknak vetik papírra gondolataikat és ajándékoznak meg bennünket műveikkel. Írásaik - esetenként - egy életre szólnak, annál is inkább, mert az olvasás a művelődés egyik fontos eleme.

Elgondolkodtató, hogy mi olvasók, élünk-e az adott lehetőséggel? A válasz eltérő, mert sokak véleménye az, hogy ebben a rohanó világban nincsen idő olvasásra, a könyv pedig drága. E vélemény azonban csak részben fogadható el, mert itt, az egyházi közösségben is van lehetőség a vélemény módosítására.

Közel egy éve, rendezett körülmények között, áttekinthető rendszerben működik a könyvtárunk. Sajnos, a látogatottság igen gyér, pedig a könyvtárban tevékenykedőkben a jó szándék és a segítség biztosított. Bár . . . "A jó

szándék kevés, több kell, az értelem . . . " (Váci Mihály: Még nem elég c. verséből)

Úgy gondolom, az értelmet a választék adja: Egyháztörténeti, szépirodalmi művek, versek és gyermekeknek vidám írások egyaránt megtalálhatók könyvtárunkban.

E néhány gondolattal szeretnénk felhívni a figyelmet a könyvtár szolgáltatásaira. Tehát:

MINDENKIT SZERETETTEL VÁRUNK KÖNYVTÁRUNKBA!

Nyitvatartás:
szombatonként de. 8³⁰-tól 11³⁰-ig

Kőhalmi József

MI ÚJSÁG A SZOMSZÉDBAN?

Mikor Géza atya infarktust kapott Budatétényben, Nagytétényben megváltozott a miserend.

Ez jutott eszembe, amikor ősz elején hallottam, hogy Bucsi atyát, a budafoki plébánost infarktussal kórházba vitték. Előzetes megbeszélésük szerint a tanulmányútra Rómába utazó albertfalvi kollegája, Verbényi atya részleges helyettesítését vállalta (volna). Gondok esetén segíteni szokott Kelenvölgy plébánosa, Szenderffy atya, de egy ideig ő is kidőlt a sorból betegsége miatt. (Egy-egy verbita és bencés szerzetes atya segítségével vasárnap nem csökkent a miseszám.)

Botos István kicsit távolabbi "szomszédoktól", Szentendréről hozott híreket. Illetve elhozta a PÉTER-PÁL UTJÁN című testvérlapunk 1997. szeptemberi példányát. Ebből egy kis idézet, de méltó rá, hogy csupa nagybetűvel írjuk:

"A MAI KOR PROBLÉMÁJA NEM GAZDASÁGI, HANEM LELKI.
HIT KELL, HOGY MEGKÜZDHESSÜNK VELE."

gróf Teleki Pál

PIROSKA ÉS FARKAS

tudták, hogy nagymama nem szereti a reklámokat, de nem bírták megállni, hogy el ne meséljék, új óriásplakátot láttak: Valószínűleg meg önmagad! Nagymama ritkán gurult méregbe, de amit most hallott, kihozta a sodrából.

A reklámok sohasem a teljes igazság bajnokai - mondta - de ez aztán becsapás a javából!

Sok embernek nem jó a lelki közérzete, sok fiatal nem találja magát. A reklámozók tudják ezt. De nem kívánják megszüntetni ezt az ürességet, ezt a gyökértelenséget. Azt hirdetik ezek az óriásplakátok: a legjobb gyógyszer a te bajodra, ha mobil telefont veszel a cégmentől!

A reklámozók zöme rajtunk nem segíteni, hanem meggazdagodni akar.

Nem találsz önmagad? Vásárolj!

Több akarsz lenni, mint a szomszédod? Költs többet!

Zsebre akarod vágni Amerikát? Az én cigarettám segít ebben!

Bejössz a városba? Vásárolj! Kimész a városból? Vásárolj!

Van minishop, hipermarket, megastore, van az életnek habos oldala!

Nem akarsz mozdulni? Házhoz jövünk! Rendelj raktárról! Rendelj telefonon! Rendelj zöld vonalon! Rendelj interneten!

Nem baj, ha nálunk nincs hagyománya a Valentin napnak, de ha az angolok vásárolnak, te is vásárolj!

Ballagnak az óvodások? Vásárolj!

Nem baj, ha nem jársz templomba, de a templombúcsúkor vásárolj!

Nem baj, ha egész évben nem törődél a gyerekeiddel, a szüleiddel, a pároddal, most jön a karácsony, vásárolj!

Hü, de elragadtattam magam, szusszant nagymama egy nagyot.

Én pedig azt mondom - folytatta most már nyugodtan - a legfőbb értékek pénzért meg nem vehetők, eladni sem lehet őket.

Aki keresi önmagát, az először nézzen körül! Gyönyörködjön gyakran a természetben, fejlessze ki magában az irodalom, a zene, a többi művészet élvezetének képességét, tanuljon meg kapcsolatot létesíteni az emberekkel, keresse az értékes egyéniségek társaságát, itt az Advent, keresse a Jóistent!

Aki belül sivár, azt bensőjének üressége bárhová elkíséri, saját maga elől az ember nem menekülhet! Az anyagi javakban való dúskálás, a pótszerekhez, mint az alkoholhoz, vagy a kábítószerhez nyúlás az ilyen egyre elviselhetlenebbé váló életben nem tudnak segíteni.

Az én óriásplakátomon az állna: A külsőd feldíszítésénél sokkal több energiát fordíts a belső, elméd és lelked pallérozására! Így tudod megvalósítani önmagadat.

Most aztán futás uzsonnázni - adta ki nagymama a következő jelszót - azt hiszem, finom illatosra sikerült a baracklekvár az idén!

ke

*****

H Í R E K

*****

➤ a **TEPLOMI KÖNYVTÁR** megkezdte működését. Könyvet a kórus melletti helységben lehet kölcsönözni szombat délelőttönként.

➤ December 7-én lehet utoljára a **SZÁLLÁST KERES A SZENT CSALÁD** mozgalomra jelentkezni, hogy legyen idő a látogatások megszervezésére. Várjuk a további jelentkezőket!

➤ Az **IDŐSEK ÉS MAGÁNYOSOK KARÁCSONYÁT** szokásunk szerint december 23-án 16 órakor tartjuk. Hívjuk rá egyedül élő, vagy idős ismerőseinket, rokonainkat!

➤ A templomban a **KARÁCSONYI PÁSZTORJÁTÉK** december 24-én 16-kor kezdődik.

A Hírlevelet kiadja: a nagyteréni római katolikus egyházközség. Szerkesztik az erre jelentkezők, írják az egyházközség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérni óhajtanak, vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban, azok a következő személyeket keressék:

Szeibert András (1225. Budapest, Batthyány u. 34. Tel: (1) 226-8699),

Koncz Endre (1225. Budapest, Tenkes utca 4/a. Tel: (1) 226-1323),

Németh András (2440. Százhalombatta, Hága László út 11. Tel: (23) 354-742).

A plébánia levelesszekrényébe is be lehet dobni híreket, üzeneteket.

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg. Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők.

2 oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 12 Ft. A költségek fedezésére adományokat elfogadunk.

16.